

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.162/2025/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Tóth Zoltán Mátyás)
Az alperes:	Magyar Nemzeti Bank (1013 Budapest, Krisztina körút 55.)
Az alperes képviselője:	dr. Karuczka Zoltán Péter kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	piacfelügyeleti ügyben indított közigazgatási jogvita (határozatszám1)
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.703.703/2024/14. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019 augusztus és 2022 október hónapok között meghatalmazás alapján 6 természetes személy adós megbízásából 13 esetben járt el követeléskezelő pénzügyi intézmények előtt annak érdekében, hogy az adósok adósságállománya csökkentésre kerüljön, illetve, az adósok és a pénzügyi intézmény között az adósok számára kedvezőbb egyezség megkötését elősegítse. Az esetek egy részében a követeléssel érintett alapjogviszony nem pénzügyi intézménnyel, hanem egyéb szolgáltatóval állt fenn. A felperes tevékenységéért legalább 83.500 forint díjazásban részesült.

[2] Az alperes a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mnbvtv.) 90. § (1) bekezdés a) pontja alapján piacfelügyeleti eljárást indított a felperessel szemben annak megállapítása érdekében, hogy végzett-e az engedélye nélkül, üzletszerűen a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 3. § (1) bekezdés i) pontja szerinti pénzügyi szolgáltatás közvetítése tevékenységet. A határozatszámmal számú határozatában megtiltotta, hogy a felperes az engedélye nélkül pénzügyi szolgáltatási tevékenységet végezzen, valamint az engedély nélkül végzett „pénzügyi szolgáltatás közvetítése” pénzügyi szolgáltatási tevékenység miatt az Mnbvtv. 93. § (1) bekezdés d) és az (5) bekezdés a) pontja alapján 100.000 forint piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indokolása szerint a felperes tevékenysége a Hpt. 3. § (3) bekezdése alapján engedélyhez kötött, a 3. § (1) bekezdés i) pontja szerinti pénzügyi szolgáltatás közvetítésének, ezen belül a 6. § (1) bekezdés 90. pont d) alpontja szerinti alkuszi tevékenységnek minősül, mert az tartalmát tekintve arra irányult, hogy elősegítse az adott adós és a jogosult pénzügyi intézmény között fennálló jogviszonynak, azaz az adós és a pénzügyi intézmény közötti hitel-, vagy kölcsönszerződés feltételeinek módosítását. A pénzügyi szolgáltatás körében korábban létrejött szerződés ügyfél érdekében történő módosítására irányuló magatartás is az alkuszi tevékenység körébe tartozik, annak definíciója nem követeli meg pénzügyi szolgáltatásra irányuló új kötetmi jogviszony tényleges létrejöttét vagy a meglévő módosítását, a pénzkölcsön nyújtás addig nem zárul le, míg a hitelező szerződésből eredő követelése fennáll (Kúria Kf.VI.39.575/2021/6. számú végzés, a továbbiakban: a Kúria végzése). A Hpt. 6. § (1) bekezdés 40. pont c) alpontja alapján a hitelnnyújtásba mint pénzügyi szolgáltatásba beletartoznak az annak behajtásával kapcsolatos intézkedések is, ezáltal a tartozás érvényesítésének alapjául szolgáló szerződési feltételek módosítására irányuló magatartás is. A felperes személyesen járt el az adósság csökkentésének fejében, tevékenységéért ellentételezésben részesült, ezért a meghatalmazók és közte megbízási szerződés is létrejött. Amennyiben a követeléssel érintett alapjogviszony nem pénzügyi intézménnyel állt fenn, azokat is megállapítások körébe vonta, tekintettel arra, hogy a pénzügyi intézmények jogszerűen vásárolták meg ezeket a követeléseket, és ezáltal azok vonatkozásában jogosulti pozícióba kerültek, valamint az alkuszi tevékenység lényegi eleme a pénzügyi intézmény előtt történő eljárás egy adós érdekében. Az üzletszerűség Hpt. 6. § (1) bekezdés 116. pontja szerinti fogalmi elemei is megvalósultak, a felperes a tevékenységét előre egyedileg meg nem határozott körben, ellenérték fejében folytatta, a rendszeresség is megvalósult. Az engedély nélküli pénzügyi szolgáltatási tevékenység végzését az Mnbvtv. 93. § (1) bekezdés a) pontja alapján tiltotta meg, és az Mnbvtv. 93. § (19) bekezdés d) pontja, 93. § (5) bekezdés a) pontja, 75. § (4) bekezdés a), b) és i) pontjai alapján piacfelügyeleti bírságot szabott ki.

A kereset, a védírat

[3] A felperes keresetében a határozat megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a vizsgált tevékenység nem engedélyköteles és mellőzze a bírság

megfizetésére kötelezést. A megállapított tényállást nem vitatta, álláspontja szerint téves jogértelmezés következtében a határozat jogszabálysértő. Előadta, hogy tevékenységének kockázata nem volt, hiszen az adós tartozása terhesebbé nem válhatott. Az alperes jogértelmezése alapján valamennyi ügyvéd, aki végrehajtási ügyekben eseti jelleggel ellentételezés mellett ugyanezt a tevékenységet végzi, jogellenes alkuszi tevékenységet folytatna, a határozat tehát logikai hibában szenved. A követeléssel érintett kölcsönszerződés felmondás folytán megszűnt, ezt követően már csak követelésről és annak végrehajtásáról lehet beszélni. A kölcsönnyújtó pénzügyi intézmény vagy az engedményes követeléskezelő társaság által kezdeményezett eljárásban jogerős határozat született az adós tartozásáról, melyet követően nem a követelés érvényesítéséről, hanem egy megszűnt szerződés alapján fennálló tartozás behajtásáról lehet beszélni. Az engedményezéssel a pénzügyi intézmény követelése megtérül, így a pénzügyi szolgáltatás folyamatos tevékenysége és a pénzkölcsön nyújtása befejeződik, az engedményes által indított eljárás nem minősül pénzügyi szolgáltatási tevékenységnek. A szerződési feltételek módosítása mint tevékenység csak addig értelmezhető, amíg az adott hitel- vagy kölcsönszerződés felmondásra nem kerül. A tevékenysége szerződés hiányában nem minősülhet pénzügyi szerződés módosítására irányuló tevékenységnek, az csak az adós fennálló tartozásának megfizetéséről folytatott egyezkedés és adott esetben részletfizetési megállapodás megkötése. Az alperes jogellenesen kiterjesztően értelmezi a Hpt. 6. § (1) bekezdés 40. pont c) alpontját, ugyanis az a hitel- és pénzkölcsön nyújtására irányuló tevékenységként a pénzügyi szolgáltató általi behajtási tevékenységet tartalmazza az adott szerződés felmondásáig, az ezt követően más, engedményezést követő új jogosult vagy végrehajtó általi behajtási tevékenységeket azonban nem. Az alapjogviszony jellegén nem változtat a jogosult személyében bekövetkezett változás, ezért téves az alperes okfejtése azon szolgáltatások kapcsán, amelyek alapjogviszonya nem pénzügyi szolgáltatási szerződés. A határozat a pénzügyi intézmény által kötött szerződés felmondás útján történő megszűnését negligálja, és ennek következtében a tartozás behajtása iránti tevékenységet is úgy tekinti, mintha élő szerződés alapján folyrna, ezért a határozat ellentétes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) és a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény rendelkezéseivel. A végrehajtás végrehajtható okirat, nem szerződés alapján indul. Szerződés hiányában már nem lehet sem pénzügyi intézménnyel kötött szerződés feltételeinek módosításáról, sem pedig a Hpt. 6. § (1) bekezdés 90. pont d) alpontja szerinti alkuszi tevékenységről beszélni. A hitelnyújtásból származó pénzügyi szolgáltatói tevékenység a behajtással ér véget, az befejeződik az engedményezéssel, amelynek következtében a szolgáltató követelése megtérült. Az alperes összemosza a felmondás folytán megszűnt szerződés alapján fennálló tartozás megfizetésének feltételeiről történő egyeztetést a megszűnt szerződés feltételeinek módosítása iránti egyeztetéssel.

[4] Az alperes védiratában a határozatában foglaltak fenntartásával a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a határozata a Kúria végzésében kifejtett jogértelmezésen alapul. A kölcsönszerződések megszűnése nem érinti a követelés jogalapját, az engedményezés a jogosulti pozícióban eredményez változást, így amikor a követeléskezelők a kölcsönszerződésből eredő követeléssel lépnek fel, az oldalukon nem hiányzik a pénzkölcsön nyújtáshoz kapcsolódó pénzügyi szolgáltatáshoz szükséges fogalmi elem. Nincs jelentősége annak, hogy a felperes magatartása közvetlenül mennyiben hordozott kockázatokat. Az alkuszi tevékenység Hpt.-ben rögzített fogalma nem kívánja meg annak eredményességét, elegendő, hogy a felperes tevékenysége – elsősorban különböző méltányossági kérelmek benyújtása révén – a teljesítési feltételek módosítását elősegíthette. A jogi képviselőknak a végrehajtáshoz kötődő feladatai eltérő jellegűek, más jogi alapokon nyugvó eljárási cselekmény, ezért nem szolgálhat alapul a határozat logikai hibájának alátámasztására. Az Mnbtv. 92/A. § (1) bekezdése biztosítja a szerződések, ügyletek és más hasonló cselekmények

valódi tartalmuk szerint történő minősítésének lehetőségét, a felperes tevékenységének a célzata önmagában alátámasztja, hogy a felperes és az ügyfelek között megbízási szerződéses kapcsolat állt fenn.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A Kúria végzésében foglaltakra hivatkozva kifejtette, hogy a követeléskezelő társaságok pénzügyi intézményként pénzügyi szolgáltatási tevékenységet végeznek, a felperes elősegítette a követeléskezelő pénzügyi intézmények által megvásárolt követelések behajtását. A Kúria döntése alapján az igényérvényesítés folyamatába bekapcsolódó, azt elősegítő tevékenység is alkuszi, ezáltal pénzügyi szolgáltatás közvetítésére irányuló tevékenységnek minősül. A felperesi magatartás minősítése szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a felperes tevékenységének nem volt kockázata, illetve, hogy az adósok tartozása nem válhatott terhesebbé. A felperes és az adósok közötti jogviszony valódi tartalmát nézve megbízási jogviszony, létét a tanúvallomások is alátámasztják, az alperes jogszerűen minősítette a jogviszonyt valódi tartalma szerint, helytállóan állapította meg, hogy a felperes tevékenysége a Hpt. 6. § (1) bekezdés 90. pont d) alpontja szerinti alkuszi tevékenységnek minősül.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a határozat megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1) bekezdését sérti, mert a keresetben előadottakat csak megemlíti, azokra azonban választ nem adott. Az általa végzett tevékenység lényegében az ügyvédek által is ellátottal, amikor meghatalmazás alapján, végrehajtási ügyekben, díjazás ellenében a megbízójuk helyzetének javítása, vagyis a fennálló tartozás megfizetése feltételeinek módosítása érdekében eljárnak, és amely párhuzam körében az elsőfokú ítélet semmilyen indokot nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:8. §-ával szemben a szerződéseket pénzügyi szolgáltatási tevékenységnek minősítette függetlenül attól, hogy azok a pénzügyi intézmények általi felmondás folytán megszűntek, majd az adósok tartozásának összege jogerős bírósági ítélettel megállapításra került, így már nem minősülhettek pénzügyi szolgáltatási szerződésnek. Nem a Hpt. 6. § (1) bekezdés 40. pont c) alpontja szerint követelés érvényesítéséről van szó, hanem végrehajtásról, amely már nem az eredeti jogviszony alapján, hanem az időközben meghozott jogerős ítélet alapján történik. Az engedményezés folytán a pénzügyi intézmény követelése meg is térült, amivel a pénzügyi szolgáltatási tevékenység befejeződött. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:193. § (3) bekezdését tévesen értelmezi, mert az engedményes teljes körűen nem válik az engedményező jogutódjává, csak a (3) bekezdésben írt jogosultságok szállnak át, a Hpt. 6. § (1) bekezdés 40. pont c) pontjában írt folyamat ezzel megszakadt. Az elsőfokú bíróság értelmezése szerint egy telefonszolgáltatással kapcsolatos szerződésből eredő tartozás is pénzügyi szolgáltatási szerződéssé válik azáltal, hogy a tartozást megvásárolja egy követeléskezelő, vagyis az engedményezéssel az adós hátrányosabb helyzetbe kerül anélkül, hogy a szerződés átminősítéséhez hozzájárult volna, mely a Ptk. 6:191. §-ának sérelmét jelenti.

[7] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a perbeli jogvita eldöntésében nincs jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság nem reagált érdemben a felperes azon felvetésére, hogy az általa végzett tevékenység lényegében ugyanaz, amit az ügyvédek is ellátnak. A Kúria végzésében kifejtettek értelmében

a felperesnek az igényérvényesítés folyamatába bekapcsolódó, azt elősegítő tevékenysége is alkuszi, és ezáltal pénzügyi szolgáltatás közvetítésére irányuló tevékenységnek minősül.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem megalapozott.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül; e körben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hívta fel az irányadó, releváns jogszabályokat, és azok alapján jogszerű döntést hozott, mellyel egyetértett, a fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[10] A fellebbezés elbírálása során annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzszt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett Kf.VII.39.673/2020/7. számú határozata]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. Mindezek alapján, ha a fellebbező fél a fellebbezésében előadja a fellebbezésének indokait és a megsértettként hivatkozott jogszabály helyét is megjelöli, a fellebbezés visszautasításának nincs helye. Amennyiben a fellebbezésben megjelölt jogszabályhely nem vonatkoztatható a fellebbezési indokolásra, annak jogkövetkezményeit a fellebbezés érdemi elbírálása során kell levonni.

[11] A felperes a fellebbezésben megsértett jogszabályhelyként a Kp. 2. § (4) bekezdését jelölte meg, mely a rendelkezési elven keresztül a bíróság jogkörének kereteit határozza meg. A bíróság a határozat meghozatala során kötve van a keresethez, vizsgálatának irányát a kereseti kérelem indokai határozzák meg, ami azt is jelenti, hogy a közigazgatási perben a kereseti kérelmet akkor meríti ki az ítélet, ha annak valamennyi hivatkozását értékeli vagy a mellőzésnek indokát adja. A kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz való kötöttség a bírósággal szemben azt a követelményt támasztja, hogy a bíróság nem járhat el szűkebb körben, mint ahogy azt a felperes kéri. A felek kérelmeit, nyilatkozatait a tartalmuk és nem a formális megjelölésük alapján kell megítélni, értelmezni. A bíróság a keresetben megjelölt jogsértés körében vizsgálódik, a bírósági felülvizsgálat irányát a kereseti kérelemhez kapcsolódó indokok határozzák meg. A fellebbezésben felhívott jogszabályhely tehát a határozat jogszerűségi vizsgálatának korlátját állítja fel, azt határozza meg, hogy a bíróság milyen szempontból végezheti el a határozat jogszerűségének felülbírálatát, mely azt is jelenti, hogy a bíróság nem végezhet olyan irányú felülbírálatot, amit a kereset nem tartalmaz. A fellebbezés ezzel szemben azt sérelmezi, hogy a bíróság a kereset alátámasztására szolgáló egyik, a meggyőző erő fokozását szolgáló érvre nem reagált, ami azonban nem jelenti azt, hogy nem végezte el a keresetben megjelölt jogszabálysértés és

annak indokai vizsgálatát. Mindezekre figyelemmel a felperes a fellebbezésében e körben nem jelölt meg tartalmilag kifejtett eljárásjogi kifogásaival azonosítható megsértett jogszabályhelyet, így a megjelölt jogszabálysértés alapján a másodfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozottak mentén az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálni nem tudta. Ugyanez a megállapítás vonatkozik azon felperesi érvelésre, melyben az általa végzett és az ügyvédi tevékenységgel való összehasonlítás és az arra való törvényszéki reflektálás hiányosságát állította. Amennyiben a felperes nézete szerint a bíróság döntésének indokolása nem teljes körű, az nem a bírói döntés korlátjainak, hanem az indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető.

[12] Az elsőfokú bíróság álláspontját a Kúria – BHGY-ben közzé nem tett – végzésében kifejtett jogértelmezésre alapította, melyet a másodfokú bíróság is irányadónak tekintett. A közzé nem tett Kúria döntéstől a bíróság eltérhet, azonban az a Kúria által elfogadott jogértelmezését tükröz, az abban megfogalmazott álláspont is a jogalkalmazás egysége biztosításának feladatát ellátó felsőbíróság jogértelmezési tevékenységének része. Ha egy kúriai döntés ugyan nem közzétett, de ismert, annak követése elősegíti az egységes ítélkezést, erősíti a jogbiztonságot, hiszen azzal ellentétben álló döntés esetén valószínűbb, hogy felülvizsgálat esetén a Kúria a korábban kialakított álláspontját fenntartja.

[13] A Kúria végzésében a felmondott és engedményezett hitelszerződésekhez kapcsolódó azon tevékenységet is a Hpt. szerinti pénzügyi szolgáltatás közvetítésének minősítette, ha valaki az adós megbízása alapján tárgyal a követeléskezelővel és részletfizetési vagy tartozást csökkentő megállapodást segít elő. Amennyiben a kölcsönszerződés felmondással megszűnik, annak rendelkezései irányadóak maradnak, a felmondással az adós kölcsönnyújtásból származó visszafizetési kötelezettsége bekövetkezik, melyre a kölcsönszerződés szabályai – ideértve a biztosítékokra vonatkozó rendelkezéseket – a megszűnést követően is alkalmazhatók maradnak. A szerződés felmondás folytán való megszűnése az az alapján fennálló jogosulti igényérvényesítés folyamatába kapcsolódó közvetítői (alkuszi) tevékenységet a Hpt. hatálya alól nem vonja ki, a hitelszerződés megszűnése következtében keletkezett követelés jogalapja nem változik. A Ptk. 6:194. § (1) bekezdése szerint az engedményezés feltétele, hogy a követelés érvényesen fennálljon, az engedményezéssel a követelés nem változik, hanem a jogosulti pozícióba az engedményes kerül. A követeléskezelő az engedményezés következményeként nem egy új szerződés alapján lép fel az adóssal szemben, hanem a bank helyébe lépve, új jogosultként ugyanazon követelést érvényesíti, amely a felmondott kölcsönszerződésből származik, tehát a pénzkölcsön nyújtásához kapcsolódó pénzügyi szolgáltatás fogalmi eleme nem hiányzik. A kölcsön a Hpt. 6. § 40. c) pontja értelmében folyamatos pénzügyi szolgáltatás, amely mindaddig tart, amíg a hitelező követelése fennáll, és annak rendezése meg nem történik.

[14] A pénzügyi közvetítői tevékenység megítélése szempontjából tehát nem releváns, ha a kölcsönszerződést felmondták és a követelést engedményezték, mert azzal új jogviszony nem jön létre, hanem az eredeti kölcsönszerződésből fakadó követelés érvényesítése folytatódik az új jogosultnál (követeléskezelőnél). Az adós és a követeléskezelő közötti megállapodások megkötése, feltételeinek kialakítása a kölcsönszerződéshez kapcsolódó teljesítési folyamat része, az igényérvényesítés folyamatába bekapcsolódó, azt elősegítő tevékenység a pénzügyi közvetítésének minősül, amely a felügyeleti engedélyhez kötött.

[15] A Ptk. 6:193. § (3) bekezdése a követelés engedményezésével az engedményesre átszálló jogok körét határozza meg. Ezzel szemben a Hpt. alapján az alperesnek azt kell vizsgálnia, hogy a felperes által az adósok érdekében végzett tevékenység

pénzügyi szolgáltatás közvetítésének minősül-e. A Ptk. 6:193. § (3) bekezdése csak az engedményezés joghatásait szabályozza, mely szerint az engedményesre átszállnak a követeléshez kapcsolódó jogok (biztosíték, kamat stb.). Mindez éppen az elsőfokú bíróság Kúria végzésén alapuló álláspontját támasztja alá, hiszen az engedményesre a kölcsönszerződésen alapuló követelés és annak biztosítékai tekintetében fennálló, tehát a tartozás megfizetése iránti igényérvényesítéshez kapcsolódó jogok szállnak át. A követeléshez kapcsolódó jogok – alapvetően a felek szerződési szabadsága miatt, amelyből eredően szabadon hozhatnak létre jogokat is – nem listázhatók tételesen, azok jogi természetük szerint csoportosíthatók: a) járulékos biztosítékok, b) kamatkövetelés, c) további átszálló jogok. Ide tartoznak például: a teljesítés követelésének joga, a követelés nem (vagy nem szerződésszerű) teljesítéséből fakadó vagyoni jogok: kártérítés, kötbér, a többlétszolgáltatás visszautasításának joga, a kellékszavatossági jogok (az elállás kivételével), a hibás teljesítésből eredő kár megtérítése iránti jog, a póthatáridő tűzésének joga, az esedékessé tétel és az esedékesség előrehozásának joga, a jogosultat megillető választási jog gyakorlásának joga, a (követeléssel összefüggő) tájékoztatáshoz való jog, részletvétel esetén a részletfizetési kedvezmény megvonásának joga {10/2024. Jogegységi határozat (Jpe.III.60.037/2023/13. [75] bekezdés)}. A fellebbezéssel szemben az átszálló jogok is azt bizonyítják, hogy a jogviszony, a kölcsönből származó követelés az engedményezéssel folyamatos marad, nem végrehajtásról van szó, hanem a kölcsönszerződésből fakadó követelések érvényesítéséről az új jogosult által, mely jogok körébe beletartozik a részletfizetés vagy más fizetési kedvezmény biztosításának a joga.

[16] A Ptk. 6:193. § (1) bekezdése nem szabályozza azt, hogy az engedményes igényérvényesítése során ki járhat el közvetítőként, vagy hogy az adós megbízottja milyen tevékenységet végezhet, így, ha egy harmadik fél az adóstól kapott megbízás alapján a hitelező (engedményes) felé közvetítési tevékenységet végez, akkor az nem a Ptk. engedményezésre, hanem a Hpt. pénzügyi közvetítésre vonatkozó szabályozása alapján ítéltető meg. Amennyiben harmadik személy az adós megbízásából a tartozás megfizetése körébe eső kérdéssel az engedményessel egyeztet, az pénzügyi szolgáltatás közvetítése, melynek minősítését az eltérő szabályozási tárgy miatt a követelés engedményezése nem érint. Alaptalan tehát a felperes azon hivatkozása, miszerint az általa végzett tevékenység a Ptk. 6:193. § (3) bekezdésére figyelemmel nem minősülhet a Hpt. szerinti közvetítői tevékenységnek. E jogszabályhely ugyanis kizárólag az engedményezés anyagi jogi hatásait rögzíti, vagyis, hogy a követeléshez kapcsolódó biztosítékok és járulékok automatikusan átszállnak az engedményesre. E rendelkezés azonban azt a kérdést nem szabályozza, hogy harmadik személy az adós megbízásából az engedményessel való kapcsolatfelvétel, egyeztetés, illetve részletfizetési vagy tartozáscsökkentési megállapodások elősegítése érdekében milyen tevékenységet végezhet. Az ilyen jellegű közvetítői tevékenység tartalmában megfelel a Hpt. 6. § 90. d) pontjában meghatározott tevékenységnek, mivel az adós megbízásából az engedményessel (pénzügyi intézménnyel) történő megállapodás létrejöttét segíti elő. A Ptk. 6:193. § (3) bekezdése az engedményezéssel átszálló jogok körét határozza meg, de nem szabályozza a közvetítői tevékenység jogi minősítését, ezért nem alkalmas arra, hogy kizárja a felperes tevékenységének pénzügyi szolgáltatás közvetítéséként való minősítést.

[17] A felperesnek a nem kölcsön nyújtásából származó követelés engedményezésével fennálló tartozás rendezése körében végzett tevékenysége téves minősítésére vonatkozó, a Ptk. 6:191. §-ára alapított érvelése nem alkalmas arra, hogy megcáfolja az elsőfokú bíróság álláspontjának helytállóságát arról, hogy az adós megbízottjaként ilyen esetekben is közvetítői tevékenységet végez. Az engedményezés a követelés átruházását, nem pedig a szerződés tartalmának módosítását jelenti, csak a követelés jogosultját változtatja meg. A Ptk. 6:191. § (1) bekezdése nem releváns, mert az

engedményezés a szerződés tartalmát az adós hátrányára nem módosítja, olyan értelemezése nem lehetséges, hogy az alkuszi tevékenység az adós beleegyezése nélkül jogilag kizárt. A pénzügyi szolgáltatás közvetítője nem a szerződést módosítja, hanem a követelés rendezését segíti elő. Ha az adós fizetési kötelezettsége fennáll, és a felperes részletfizetést vagy kedvezmény elérését segíti elő, az pénzügyi szolgáltatás közvetítésének felel meg, melyet nem érint az a szabályozás, hogy a szerződés csak közös megegyezéssel módosítható, hiszen az adós és a jogosult közötti jogviszony nem változik, az engedményezéssel az adós nem kerül hátrányosabb helyzetbe.

[18] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel állapította meg. Az alperes által a másodfokú eljárásra felszámított perköltséget a fellebbezési ellenkérelem terjedelmére és tartalmára, annak elkészítése idő- és munkaigényére nem találta eltúlzottnak.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (48.000 forint) összegű fellebbezési illetéket a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 23.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Farkas Ervin s.k.

előadó bíró

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

bíró

